

Xarim Aresté: «La poesia ve de l'estómac i no del raonament»

El rocker de Flix presenta el seu segon llibre de poemes | Es compleixen deu anys del disc 'Xurrac Asclat', segona referència de Very Pomelo

Xarim Aresté | Arxiu Rosa dels Vents

Xarim Aresté és un dels músics sol·licitats del país i és habitual veure'l en enregistraments i directes de diversos artistes. I tot això ho fa mentre dona continuïtat al seu propi projecte musical, primer arrecerat sota el nom de **Very Pomelo** i més tard, a pit descobert, signant discos i actuacions amb el seu nom. Per acabar-ho d'arrodonir acaba de presentar el seu segon poemari, *Les fugues de la font del Temple* (editorial Rosa dels Vents, col·lecció Contraveu). En parlem amb el músic ebrenc i aprofitem la conversa per parlar de l'aniversari del disc *Xurrac Asclat* (Chesapik), publicat ara fa deu anys.

Parlem de *Les fugues de la font del Temple*. És el teu segon poemari?

Sí, tot i que jo penso que és més un tarot que no un poemari. La forma com interactuen les il·lustracions amb el text fa que puguis trobar tantes mirades com preguntes vulguis fer-te. Me n'he adonat al final de tot, quan vaig veure les il·lustracions.

Però quan escrivies cada un dels poemes no pensaves en això.

No. Estava molt concentrat a no pensar. I m'anava sortint. Jo buscava coses que em portessin a una sensació de veritat, que és una cosa que tinc en moments de quadratura total i que té a

veure amb la naturalesa i amb la música. La poesia és vàlida si parteix d'una veritat, encara que sigui molt subjectiva, i això la fa ser naturalesa. No entenc la poesia com l'expressió de la bellesa sinó com la bellesa mateixa. Com l'harmonia.

Dius que estaves concentrat en no pensar. Utilitzaves el recurs de l'escriptura automàtica? Has hagut de fer gaires intents dels poemes?

No. Ja fa molt de temps que treballo així. El pensament no és creatiu; és circular i es limita a relacionar coses. Com un ordinador, que no sap res i només relaciona informació. En canvi, l'estómac sí que és capaç d'emetre saber. Els nostres sabers venen de l'estómac. La poesia ve de l'estómac i no del raonament.

Aquest mètode d'escriptura des de l'estómac també el fas servir quan fas cançons?

Sí, i quan pinto. Tot és el mateix. La diferència és que normalment quan escric cançons la música ja hi sol ser. No acostumo a musicar poemes sinó que poemitzo músiques.

A qui adreces el llibre?

Em sembla que només l'entendrà la gent a qui el llibre arribi a les mans d'una forma indirecta. Si hi busques alguna cosa, no la trobaràs. No et dirà el que vols sentir sinó que l'has de mastegar i això vol dir transformar. Si estàs disposat a transformar-te, entendràs millor el llibre.

Amb tot això, ja fa deu anys de la publicació de *Xurrac Asclat*!

Que guai que us en recordeu. Em pensava que ningú no se'n recordava! Els *pomelos* fa molt de temps que vam desaparèixer i tinc la sensació que no hem deixat pòsit.

Estem d'acord que va ser un disc important?

Per a mi va ser un disc molt important i encara ho és. És un disc que no puc separar de la meua vida personal. Té un doble aprenentatge: en l'àmbit personal i en l'àmbit artístic. El meu univers estava canviant tant per dins com per fora.

Hi ha alguna cançó més especial que les altres?

Sí, "El gall". És la primera cançó que vaig fer penant en el disc. Recordo que quan la vaig fer, vaig gravar-la i vaig crear una carpeta a l'ordinador que ja es va dir *Xurrac Asclat*. Recordo molt el moment de crear-la. És una cançó que explica molt aquell moment.

Dius que els *pomelos* no heu deixat pòsit? No n'estic tan segur.

No sé que dir-te. Quan vaig sentir **Oques Grasses** vaig pensar 'estos venen d'una zona similar a on naltres ho vam deixar'. Quan vam sortir els *pomelos* tot era molt seriós. I naltres no créiem en res i nos fotíem de tot. Potser aquella seriositat ara sembla més ridícula que abans.